

Konstens villkor

Text Jonathan Johansson

Fotografi Fredrik Härenstam

KAVAJFOLKÄRNA < FJORTON - FEMTON >

En gång för länge, länge sedan satt jag på en grön gräsmatta med min vän Albin, poeten. Det var en vacker kväll och skolavslutning. Albin och jag satt lite avsidet den pågående festen och småpratade lite lättsamt om *konsten* och *meningen*. Albin citerade Ekelöf. Tim talade om riktning.

- Allt *måste* ha riktning, Jonathan, sa Tim och rättade till kavajen.
- Du har så rätt Tim, det måste finnas ett *upsåt*, sa jag och rättade till kavajen.
- *Precis*, sa Albin och rättade till kavajen.

Runt om oss sjöng och skralade festen. Den gröna gräsmattan var fylld av värrusiga unga konst-, teater-, musik- och litteraturelever. De förstod inte så mycket, det var vi överens om, Albin och jag. Vi lutade oss tillbaka på våra filtar och såg himlen gå från mörkblå till rosa och började tala om *döden*.

Från ingenstans ramlade Agnus, från konstklassen, ner vid våra fötter.

- Här grabbar, ni ser ut att behöva nåt, sa Agnus och drog upp två ljumma folköl ur en konsumkasse.
- Tackar, det var det värsta, sa Albin och rättade till kavajen.
- Ja, mitt vin har ju tagit slut, vem är jag att avböja, sa jag och rättade till kavajen.
- Från mitt finaste förråd, varsågod, sa Agnus. Vet ni, jag stod där borta och såg på er i era förbannade kavajer och tänkte; Någon borde ge er antingen på käften, eller ge er en öl. Vad sitter ni här och pratar om egentligen, krökryggar?

Tim var tyst, kanske trängd. Jag kände mig manad. Jag rättade till kavajen en sista gång och utbrast:

- Varför målar du egentligen Agnus? Luften tätnade. Nu var han fast, nu blev han mållös. Jag visste det.
- Ursäkta, vad sa du? sa Agnus.
- Jo, vad har du egentligen för syfte med dina målningar Agnus?
- Vaddå syfte? Han fick något svart i blicken.
- Ja, men vad är det du egentligen vill uttrycka? frågade jag.
- Ingenting, sa Agnus och svepte det sista ur folkölen. Det där är en skitfråga, man gör vad man måste.
- Man gör vaddå sa du? sa jag och glömde kavajen.
- Man gör vad man måste.

Tim reste sig plötsligt harklade sig och sa;

- Britta, jag behöver Britta, är det någon som vet var Britta är? Han väntade inte på svaret och gick utan ett ord.

Själv fick jag klåda i ett gammalt eksem, en ousäglig klåda, en pina. Agnus gav mig en trött blick och rullade iväg med *glädjen*, *smärtan* och *sanningen* till ett annat sällskap tätt intill.

Jag satt kvar med min folköl. Jag tänkte på *Döden*, *igen*.